

POGOTOWIE RATUNKOWE -KIEDY NALEŻY WEZWAĆ?

Rzecznik Praw Pacjenta przypominała w jakich przypadkach należy wzywać pogotowie ratunkowe i jak postąpić, kiedy w sytuacjach zagrażających życiu (w ocenie osoby dzwoniącej, wzywającej) pogotowie nie jest wysyłane.

Jak informuje RPP, każdy pacjent zgodnie z art. 7 ust. 1 ma prawo do natychmiastowego udzielenia świadczeń zdrowotnych ze względu na zagrożenie zdrowia lub życia. W przypadku, jeśli dana osoba oceniając stan zdrowia swój bądź kogoś innego, uważa, że jest on poważny i wymaga przyjazdu karetki, powinna wezwać pogotowie ratunkowe. Stan nagłego zagrożenia zdrowotnego to stan polegający na nagłym lub przewidywanym w krótkim czasie pogorszeniu się zdrowia, mogącym także prowadzić do śmierci - wymaga on podjęcia natychmiastowych medycznych czynności ratunkowych i leczenia. Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym do zadań dyspozytorów medycznych należy przyjmowanie powiadomień o zdarzeniach, ustalanie priorytetów i niezwłoczne dysponowanie zespołów ratownictwa medycznego na miejsce zdarzenia.

DYSPOZYTOR DECYDUJE CZY ZGŁOSZONY PRZYPADEK WYMAGA PRZYJAZDU ZESPOŁU:

1. specjalistycznego, w skład którego wchodzi co najmniej trzy osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym lekarz oraz pielęgniarka lub ratownik medyczny; lub
2. podstawowego, w skład którego wchodzi co najmniej dwie osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym pielęgniarka lub ratownik medyczny (zespół bez lekarza).

Zgodnie z §1 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 maja 2007 r. w sprawie ramowych procedur przyjmowania wezwań przez dyspozytora medycznego i dysponowania zespołami ratownictwa medycznego, w razie zaistnienia problemów, których rozwiązanie wykracza poza umiejętności i uprawnienia dyspozytora medycznego, może on zwrócić się z prośbą o pomoc do lekarza koordynatora ratownictwa medycznego lub starszego lekarza dyżuru wyznaczonego przez dysponenta jednostki.

Dyspozytor ma obowiązek zadania odpowiednich pytań, aby móc stwierdzić czy zgłoszony przypadek wymaga przyjazdu zespołu ratownictwa medycznego, i w jakim składzie - czy z lekarzem czy bez. Obowiązkiem dyspozytora jest również wskazanie innej możliwości uzyskania pomocy medycznej, jeśli nie widzi wskazań do przyjazdu karetki pogotowia, np. nocna pomoc lekarska.

W sytuacji jeśli dyspozytor odmawia wysłania karetki, można poprosić o połączenie z lekarzem koordynatorem ratownictwa medycznego lub starszym lekarzem dyżuru bądź też skontaktować się z lekarzem dyżurnym miasta (nie w każdym mieście jednak jest), w wyjątkowych sytuacjach należy poinformować o zdarzeniu policję.

Jednocześnie Rzecznik Praw Pacjenta przypomina, że sytuacje nagłego zagrożenia życia i zdrowia należy zgłaszać na numery alarmowe 999 i 112. Zgodnie rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego, przyjmowanie zgłoszeń alarmowych na numer alarmowy 999 w pierwszej kolejności realizowane jest przez dyspozytorów medycznych, natomiast przyjmowanie zgłoszeń alarmowych na numer alarmowy 112 - przez operatora numerów alarmowych, który w przypadku odbioru zgłoszenia wymagającego wyłącznie zapewnienia pomocy osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego przekierowuje połączenie do dyspozytora medycznego.